

דף טז.

עין משפט א. יו"ד סימן ו פעיף ב
עין לעיל דף טו: עין משפט ד

עין משפט ב. יו"ד סימן ז פעיף א
עין לעיל דף טו: עין משפט י

עין משפט ד. יו"ד סימן ו פעיף ב
עין לעיל דף טו: עין משפט ד

עין משפט ה. יו"ד סימן קמה פעיף ג

ג. ד. בית שבנה אותו עכו"ם ה מתחילה שיהיה עצמו נעבד א, וכן המשתחוה לבית בנוי ב הרי זה אסור בהנאה.

היה הבית בנוי וסיידו וכיירו ג לשם ע"ז עד שנתחדש נוטל הישראל ד מה שחידש והחידוש אסור בהנאה ה משום שעשאו לעבדו ושאר הבית מותר.

ת. כ"כ הט"ז והש"ך בפירוש השו"ע אבל בנאו ישראל אינו אסור עד שישתחוה לו. ובהגהות דרישה כתב דמומר לענין זה דינו כעכו"ם. והט"ז חולק עליו וס"ל דמומר דינו כישאל גמור בזה ולכל עונשים שבתורה כמ"ש בסי' קל"ט. ובנה"כ מסכים לדברי הדרישה.

א. והוא ממשנה דף מ"ו וכפירוש רש"י שם. ודוקא שבנאו שיהיה בעצמו נעבד אבל בנאו לשים בו ע"ז הוה ליה תשמישי ע"ז דאינו אסור עד שישתמש בו כדלעיל בסי' קל"ט. ש"ך ס"ק ט'.

ב. מימרא דרב שם. דכאן נעשה בידי אדם ולא קרקע עולם.

ג. היינו עכו"ם, וכמו שכתבו הט"ז והש"ך בס"ק ח' דאם ישראל עשה כן אינו אסור עד שישתחוה לו בפועל.

ד. אבל עכו"ם בכל שהוא שיטול מתבטל שם ע"ז ממנה, אבל ישראל צריך שיטול כל מה שחידש העכו"ם אז בטלה, אבל ע"ז של ישראל אין לה ביטול כלל. ש"ך ס"ק י"א, מרש"י ור"ן.

ה. ואין לו ביטול עולמית אם הוא של ישראל ואם של עכו"ם עד שיבטלנו העכו"ם. ש"ך ס"ק י"ב. וצ"ע שהרי ישראל עדיין לא עבדו ומדוע אין לו ביטול עולמית.

ג. ה. הכניס האלילים לתוך הבית^ו כל זמן שהוא שם הבית אסור בהנאה, הוציאו הותר^ז הבית.

הגה: ודוקא שלא הוקצה הבית לכך אבל הוקצה לע"ז אסור עד שיוציאה משם העכו"ם דרך ביטול דהיינו שלא להכניס עוד שם ע"ז^ח אבל בע"ז של ישראל^ט לא מהני ביטול.

עין משפט ו. יו"ד סימן קמנה פעיף א

א. כל אליל שלא עשאו אדם^י כגון הר או אבני ההר^ב שנעקרו ממקומם^ל ועדיין הם במקומם ועבד להם והשתחוה להם אינם נאסרים בהנאה.

וכן הנהרות והמעיינות של רבים^מ והאילנות שלא נטען לשם ע"ז אינם נאסרים^נ ומותרים בהנאה.

א. ב. אע"פ שלא נאסר האילן כשמשתחוה לו כל העלים והפירות שמוציא

- ו. והבית עצמו לא נתכוון לעבוד אותו. ש"ך ס"ק י"ג.
  - ז. אפי' דעתו להחזירה אח"כ, וה"ה אפי' הוציא הישראל מותר כיון שלא הקצה הבית לע"ז אלא לפי שעה, רש"י. וש"ך ס"ק י"ד.
  - ח. והיינו בהוציאה העכו"ם אבל הוציאה ישראל אפי' ע"ד שלא להכניסה עוד לא מהני לבטל מבית זה דין משמשי ע"ז. ש"ך ס"ק ט"ו. מהטור והר"ן.
  - ט. כלומר אם הבית הוא משמשי אליל של ישראל לא מהני ביטול עולמית. ש"ך ס"ק ט"ז.
  - י. ממשנה ע"ז דף מ"ה ע"ב, מדכתיב אלהיהם על ההרים הרמים, ולא ההרים אלוהיהם.
  - כ. פלוגתא דאמוראי בגמ' מ"ז ופסק הרמב"ם בפ"ח דע"ז דמותר, והר"ן תמה עליו שהרי כיון דאיכא פלוגתא הו"ל ספיקא דאורייתא ולחומרא, וכתב שכך פסק הרמ"ה, אבל הש"ך בס"ק א' הסכים עם דעת הרמב"ם דקימ"ל כחזקיה דמתיר ע"ש.
  - ל. כתב הט"ז בס"ק ב' דאפי' נעקרו לגמרי אלא שלא נעשה ע"י אדם ג"כ אינם נאסרים.
  - מ. ה"ה נהר או מעיין של יחיד כיון שהטעם דמחובר אינו נאסר. ט"ז וש"ך.
  - נ. כתב הש"ך בס"ק ג' דאפי' נטען כשהיה יחור הוה מחובר ואינו נאסר בהשתחוה לה ולא דמי לבית דסעיף ג' דאסור משום דתלוש ולבסוף חברו כתלוש דמי דכאן כיון שיש לאילן שורשים בקרקע הוי כמחובר, אבל נטען לשם ע"ז אסור וזוהי אשרה האמורה בתורה אפי' לא השתחוה לה אח"כ.
- ודוקא נטעו עכו"ם אבל נטעו ישראל אינו נאסר עד שיעבד. ש"ך שם.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדין" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

אח"כ אחר שנעבד אסורים בהנאה ^ו.

דף טז:

עין משפט א.

יו"ד סימן ו סעיף ב

עיין לעיל דף טו: עין משפט ד

עין משפט ב.ג.

יו"ד סימן ו סעיף ד

ה. ז. נעץ סכין בכותל או בדבר התלוש והעביר הצואר עד שנשחט שחיטתו כשרה ^ע והוא שיהיה צואר הבהמה למטה והסכין למעלה שאם יהיה הצואר בהמה למעלה מהסכין שמא תרד הבהמה בכובד גופה ותחתוך בלא הולכה והובאה ואין זו שחיטה אלא דריסה.

ה. ח. אפי' אמר ברי לי שלא דרסתי שחיטתו בכה"ג פסולה ^פ, לפיכך אם היה עוף ^צ בין שהיה צוארו למעלה או למטה מהסכין שחיטתו כשרה.

עין משפט ד.

יו"ד סימן ו סעיף א

עיין לעיל דף טו: עין משפט א

עין משפט ה.

יו"ד סימן רסד סעיף ב

ב. ג. בכל מלין אפי' בצור או בזכוכית ובכל דבר הכורת, חוץ מקרומית של קנה שקיסמין נתזים ממנה ויבא לידי כרות שפכה. ומצוה מן המובחר למול בברזל בין בסכין בין במספרים ונהגו למול בסכין.

ס. מימרא דשמואל דף מ"ח. אבל כל מה שיש שם בשעה שעבדו הן פירות הן שריגים ועלים הכל מותר ואינו אסור אלא מה שיוציא אח"כ אחר שנעבד. כ"כ הב"י.

ע. ברייתא שם בדף ט"ז ע"ב. וכשמואל שם והרא"ש והרשב"א שם.

פ. וכתבו הט"ז והש"ך הטעם שחיישינן שמא ידרוס בפעם אחרת, ולא דמי לסעיף א' בשו"ע שאם אמר שם ברי לי שלא נגעתי בפגימה דכשר ששאני כאן דקשה מאוד ליהדר מדרסה בכה"ג.

צ. מברייתא שם וכדמפרש רב פפא ובסתם עוף אין חילוק בין קל לכבד. כ"כ הטור.

עין משפט ו.

י"ד סימן יג סעיף א

א. בהמה חיה ועוף טעונים שחיטה ק. דגים וחגבים ר אין טעונים שחיטה.

הגה: ומותר לאכול דגים וחגבים מתים ש, או לחתוך מהם אבר ולאכול ת, אבל אסור לאכלן חיים משום "בל תשקצו" א.

- ק. כמפורש בתורה בדברים י"ב וזכחת מבקרך ומצאנך. והוקש צבי ואייל לפסולי המוקדשים שהם בשחיטה, ועוף יליף לה "מאשר יצוד ציד חיה או עוף" ושפך את דמו מלמד כשפיכת דם חיה. כ"כ בב"י.
- ר. דגים כתוב בהם "אם את כל דגי הים יאסף להם" באסיפה בעלמא סגי. וחגבים הוקשו לדגים ולכל נפש "השורצת" אלו החגבים. ט"ז ס"ק א'.
- ש. אפי' מתו בתוך המים וכן עיקר ודלא מהרשד"ם. כף החיים אות ג'.
- ת. היינו שאין בזה איסור אבר מן החי, מ"מ יש לרוחצו היטב ואין בזה משום בל תשקצו. אבל א"צ להמתין שימות הדג או החגב שניטל ממנו האבר, ומ"מ צריך להמתין עד שימות האבר. כף החיים אות ד'.
- א. ואין להעביר על פיו חגב חי משום מראית העין. כף החיים אות ה'.